

Арцыбіскуп Т. Кандрусевіч Цяпер у нас – год Святарства. Пра гэта шмат гавораць і пішуць. Ці Вы памятаеце свае гады святарства?

Я памятаю свае першыя св. Імшы. Гэта было ў Літве ў адной літоўскай парафіі. Ксёндз, які там быў, убачыў, як я паказваў кансэкраваную Гостыю людзям – тады ў мяне дрыжалі рукі. Пазней ён нагадаў мне, што я трымаю ў руках самога Бога, самога Езуса Хрыста. Я жадаю гэтага кожнаму ксяндзу, каб з дрыжачымі рукамі, з павагай ён паказваў вернікам Хрыста. †

□□ Кім ёсць святар?

Простым чалавекам, які можа захварэць, які патрабуе адпачынку, даху над галавой і павінен жыць так, як і іншыя людзі. Але ён дакранаецца да самога Бога і дае Яго іншым людзям. Я быў вельмі ўсхваляваны і моцна перажываў у хвіліны святарскіх пасвячэнняў, а пазней – біскупскай кансэкрацыі. Цяпер я яшчэ больш адказны за тых святароў, якіх пасылаю: каб яны не заплямілі гэтае святарства, каб былі вернымі святарскаму прызначэнню, Таму цяперашні год – гэта Божая ласка. Бо сёння святарства перажывае крызіс. Многія святары адракаюцца ад свайго святарства і замяняюць яго на штосьці іншае. Патрэбна маліцца за іх і за прызначэнні. Святые Ян Марыя Віянэй з’яўляецца такім прыкладам для ксяндзоў і патрэбна шукаць узоры для пераймання сярод нас. У нас былі святарскія рэкалекцыі і падчас іх у трапезнай чыталі кніжачку пра кс. Станіслава Жука. Ксёндз, які вёў рэкалекцыі, сказаў, што можна было б замест усяго рэкалекцыйнага навучання прачытаць толькі гэтую кніжку. Прыклад гэтага святара такі пераканаўчы, што тут няма чаго дадаць ці адняць. У тых часы ён імкнуўся быць той “свечкай”, якая спальваецца да канца на алтары. Так і ён згараў для людзей – менавіта такі павінен быць ксёндз.

